

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Ετεοκλῆς, Ιοκάση, Πολυνίκης, Λυτριγόνη.

Ιοκ. Θεοί μου! ἀν ἀληθεύη ὅτ' εἶναι τούτη
Η εὔτυχής 'μέρα εἰρήνης, ἀς ἐκλάμψη
Υγερνὴ δί' ἔμε! Μεγάλη τόλμη
Ηθελεν εἰσθαι, μετὰ τοῦτα κι' ἄλλας
Νὰ ἐπιζητήσω: παραπολὺ τοῖς ἀκόμη
Τὸ νὰ ἐλπίζω καὶ τοῦτο . . . πλὴν, ὁ Κρέων; . . .

Ετεο. Αὐτὸς θέλ' ἔλθη — Μὲ ἀδικεῖς ω̄ μῆτερ

Αν ἀκόμη φυᾶσσαι. Καὶ ἐγὼ θέλω
Οχι ὀλιγώτερο̄, σου τὴν εἰρήνην,
Καθ' ὅτι ἐγὼ τὴν ἀγοράζω, δίδων
Τὴν ἐμὴν βασιλείαν δὰς πληρωμὴν της.
Μόνος μου παραιτοῦμαι· παραιτοῦμαι
Τῆς βασιλείας ἐκείνης, που ἔως τώρα
Δὲν μου ἐπῆρε κανείς. Μ' δλον δὲ τοῦτο
Ψευδής φάμη θὰ τρέχει κι' ἐπονείδισος,
Οτι ἀνάξιος αὐτὴν νὰ δικρευτεύσω
Ημουν ἐγώ. Γνωσὴ η ἀληθεία ἀς γίνη:
Δὲν ηθέλησα αὐτὴν νὰ διαφυλάξω,
Κι' ἀβέβαιον μεταξὺ φύβου κι' ἐλπίδος,
Σὲ μῆτερ, περισσότερον ν' ἀφήσω.
Τὸν πράξεών μου, κανῶν μόνος εἶναι,
Η σωτηρία, καὶ τὸ καλὸν τοῖς πᾶσι
Τὸ ἀληθινόν. Εγώ ἐνθυμοῦμαι ἀλόρη,
Τιμάω ἀκόμη τ' ὄνομα πολίτου,
Καὶ θὰ τὸ δειξω, πρὸς αἰσχύνην τοσας
Ἐνὸς τοιούτου δόποιος καταπατάει
Τὰ ιερὰ τῆς πατρίδος δικαιώματα
Μὲ πόδας δυσσεβεῖς. — Πώποτε οχι,

Λεξάτερος πλέον, οὐδ' ἐνομίσθην
Οὐδ' ἐσάθην ποτέ μου ἀπὸ τὴν σήμερον,
Διὰ νὰ κάθωμαι εἰς τοῦτον μου τὸν θρόνον.
Σήμερον, ναι, εἰς τὴν σιγμὴν ἔκεινην
Ποῦ καταβαίνω ἔκούσιος ἐκ τοῦ θρόνου.

Πολ. Φρονήματα ύψηλά! γενναία καρδία! —
Θέλω σ' ἔχει κι' ἐγὼ διὰ μεγαλόφυγον
Ως ὅμιλεις κ' ἵσως καθὼς ὑπάρχεις.
Αἱ πράξεις κι' ὁ κακρὸς θέλει τὸ δεῖξουν
Αν εἴμεθ' ἡμεῖς ὅμοιοι κατὰ πάντα.
Εγὼ δ' ἡζεύρω νὰ σ' εἰπῶ ὅτι ὁ θρόνος,
Ποτὲ τιμῆς ὀλιγωτέρας αἴξιος
Δὲν μοὶ ἐφάνη ἀπὸ σήμερον· νὰ σήμερον
Ἐν ὧ πρέπει ἐγὼ αὐτὸν, νὰ ξαναλάβω.
Δὲν εἴμαι ὁ φέρων τὴν εἰρήνην πρῶτος,
Κι' ὅμως τῶν ἄλλων περισσότερ' ἵσως,
Εἰς τὴν ψυχήν μου, καὶ τὸ ξίφος ἔτι,
Εἰρήνην ἔχω. — Αν τοὺς Αργείους ἀκόμη
Δὲν ἀπέσειλα εἰς Αργος, τὴν αἰτίαν
Σὺ τὴν γνωρίζεις ἐντελῶς . . .

Ετεο.

Τὶ λέγεις;

Καὶ πόθεν νὰ τὴν μάθω; ποιὸς γνωρίζει
Τὴν καρδιάν σου; Τὸ σκῆπτρον θέλεις λάβει
Καὶ τότε θὰ φανῇ ποιὸς εἶναι ὁ Ήρως.
Πλέον ἀπ' ὅ, τι δὲν φαίνεσαι, ηὔτε είσαι,
Μεγαλύτερος νᾶσουν ἐποθοῦσα
Τῶν Θηρῶν πρὸς βούθειαν. Νὰ θολώσῃ
Δὲν ἥμπορεῖ ποτὲ χαμερπής φθόνος,
Τὴν τῆς ψυχῆς μου εἰρήνην. Ωφελεῖ με
Κατὰ πολλά, ἐὰν ὠφελῇ τὰς Θήβας,
Εσύ νὰ βασιλεύῃς. Αν καὶ πρέπει
Εξόρισος νὰ ὑπάγω ἐκ τῆς πατρίδος,
Τὰς δυσπραγίας μου ἐξίσου, κ' εὐτυχίας,
Πάντα κοινὰς μὲ αὐτὴν θέλω τὰς ἔχει.
Τῆς τύχης μου (κι' ἂς εἶναι ὅποια τὶς θέλῃ)

Άνωτερος έγώ θέλ' είμαι πάντα.
 Κεις κάθε μέρος γῆς, όπου θελήσῃ
 Νὰ μὲ φέρῃ ὁ Οὐρανὸς, θερμὰς δεήσεις
 Οι θεοὶ πάντα θέλουσι μὲ ἀκούει
 Υπὲρ τῆς θαυμάσιας σου νὰ πρεσφέρω.

Πολ. Τὴν σκληρὰν ἔξορίχν, κεχωρισμένος

Απ' ὅσα ιερὰ κι' ἀγαπημένα
 Εἰς ήμᾶς τοὺς θυντοὺς ἐπὶ γῆς εἶναι,
 Υπόφερα κι' ἔγώ. Σ' ἐσὲ ἀν δὲν ἡτον
 Απάστης σκληροτέρας ἔξορίας
 Πλέον χαλεπὴ ποινὴ, τὸ νὰ μὲ θλέπης
 Εἰς τὸν θρόνον σου σήμερον ἐπάνω,
 Ανεκβίασον ἡθελα προσφέρει
 Εἰς τὰ Βασιλεῖα μου, ἐδὼ εἰς τὰς Θῆβας,
 Ασυλον εἰς Εσὲ: πλὴν, τὸ ν' ἀκούης
 Υπήκοον μου ἐδὼ νὰ σὲ ἐνομάζουν
 Ενθ' ἡσουν θαυμάσιος διὰ πολὺν χρόνον,
 Εἴναι πολὺ κ' εἰς τὴν γενναίαν ψυχήν σου.

Ετε. Αναμέσον ήμῶν, ὁ ἀμοιβαῖος νόμος
 Λε τηρηθῇ ἐντελῶς. Ισως ημπόρει
 Η παρουσία μου ἐδὼ, καὶ σανικῶς μου,
 Ταραχὰς νὰ διεγείρῃ. Εδὼ εἰς τὰς Θῆβας
 Ιδιωτικής ήμέρας νὰ διατρίβω
 Ασφαλῶς ήμποροῦσα, ἀν οὐδὲν ἄλλο
 Πλὴν τοῦ ἀδελφοῦ, δὲν εἶχα νὰ φοβοῦμαι,
 Άλλ' ή ύποφία γίνεται πάντα φύσις
 Εἰς τὴν τοῦ βασιλεύοντος καρδίαν,
 Καὶ, (ἄς ἔχῃ καὶ πολλὴν) ἀρετὴν πόσην,
 Ποτὲ δὲν ἔχει ὁ Βασιλεὺς, διόλου,
 Δυσπιςίαν τὴν δλέθριον διὰ νὰ σπρώξῃ
 Απὸ τ' αὐτὸν μακράν. Επὶ τοῦ θρόνου
 Κάθηται αὐτὴ, καθὼς κ' ἡ κολακεία
 Εἰς τὸ θαυματικὸν πλευρόν του ἔξισου. —
 Οχι, δὲν πρέπει ἔγώ νὰ μείνω ἐνταῦθα,
 Οὔτε δι' ἀνάπτωσίν σου, οὐδέ τε πάλιν

Δι' ἀνάπτωσιν ὁδοκήν μου. Αναχωρέω

Τὸ παράδειγμα μ' ἔδεσες σὺ πρῶτος. —

Εσὲ νὰ μιμηθῶ μόνον ἐλπίζω

Ἐκ τῶν Θηβῶν εὐγαίνων: ἀλλ' εἰς τρόπον

Διαφορετικὸν ὅλως δι' ὅλου,

Καθὼς ἔσù δὲν κάμνεις, νὰ ἐπιςρέψω.

Πολ. Καὶ τρέφεις ἐν σεαυτῷ δικαίαν ἐλπίδα·

Ἐλπίς η ὁποία, καὶ σανικῶς σου, δίσχυει

Οτι επίορκος νῦμαι δὲν νομίζεις,

Κι' διτι ἡξέυρεις καλὰ, πῶς χρεία δὲν εἶναι,

Διὰ νὰ μάνω εἰς τὴν πίσιν μου, ἀπὸ ξύφος.

Ιοκ. Τέκνα, τὶ ἀκούω; ποία ὄμιλία! Θεοί μου!

Νὰ διαφαίνεται βλέπω εἰς κάθε λόγον,

Εἰς τὸ κάθε σας νεῦμα, η ζώσα εἰσέτι

Κοκκὶ κρυμμένη ὄργη σας. — Δὲν εἰν' ἄρα

Αὕτη η 'μέρα, δὲν εἴν' τούτη η ὥρα

Απὸ ἐσᾶς τοὺς ιδίους διωρισμένη

Διὰ νὰ δώσετε τέλος 'τὰς ἀνάμους

Φιλονεικίας ὑμῶν; Δὲν εἶναι τοῦτος

Ο τόπος, 'σὸν ὁποῖον πρέπει ηδη ἐκ νέου.

Νὰ δοθῇ πάλιν ὁ λελυμένος ὄρκος

Μὲ καλήτερην πίσιν; Φεῦ μοι πόσουν

Μὲ λόγους δηκτικοὺς, κακὰ ἀρχινάται.

Απὸ τ' ἐσᾶς ἔνα τοιοῦτον ἔργον!

Καθ' εἰς εἶχει εἰς τὰ χείλη ὄνομα εἰρήνης.

Καὶ πόλεμον φυλάττει εἰς τὴν καρδίαν.

Ηίσιν θέλει ὁ καθ' εἰς, οὐδεὶς φοβέρας,

Ηλὴν καθ' εἰς φοβερίζει, καὶ δ. καθ' ἔνας

Τὴν πίσιν-του ἀπαρνεῖται: καὶ πρὶν ἔτι

Τὸν ὄρκον ἐπωμόσει; ἐπίορκος οἶσας . . .

Οποία λοιπὸν ἀναβολῆς η χρεία.

Αν τοιοῦτοι δὲν εἰσθε;

Ετεο. Ναι, ὁ Ορθῶς λέγει:

Διατὶ νὰ ἀναβάλωμεν ἀκόμη

Τὴν ποθητὴν σιγμὴν; Διὰ ποίαν αἰτίαν.

Πληγὴν ἡ ὄποια καλὰ δὲν ἴστρειθη
 Νὰ ἐρευζωμεν τώρα; Εγὼ δὲν θέλω
 Απά τὸν ἐμαυτόν μου νὰ ἀφαιρέσω
 Μὲ πειττὰς φιλόνεκίας μίαν δέξαν·
 Ήτις ὑπάρχει δλη ἐδική μου: Εἰρήνην
 Νὰ δώσω εἰς ὅποιον θανατώδη φέρει
 Πόλεμον εἰς ἐμέ. — Ω υμεῖς! ἐνταῦθα
 Προσφέρατέ μας τὸ ιερὸν ποτήριον.
 Η προγόνων ήμῶν ιεροπραξία
 Ας τελειωθῇ. — Εἰς τούτην τὴν ημέραν
 Ασφαλῆ, ὡς μῆτερ, σὲ, τὴν ἀδελφήν μου,
 Κι' αὐτὴν τὴν τεθλιψμένην μου Πατρίδα
 Κι' ὀλους ἐσᾶς, δ ἀμοιβαῖός μας δρκος,
 Σήμερον ἀσφαλεῖς, τέλος ἡς κάμῃ. —
 Ιδοὺ ἀδελφέ μου τὸ ποτήριον: Βλέπεις,
 Εἰς ἐσὲ πρῶτον τὸ προσφέρω. Πλήρης
 Ιεροῦ φόρου προσέγγισον τὰ χεῖλα:
 Ορκίσου νὰ ἀναβῆς ἐπὶ τοῦ θρόνου
 Φύλαξ τῶν νόμων, κι' ὅχι παραβάτης·
 Κι' ὀρκίσου ἀκόμη ὅταν τελειώσῃ δ χρόνος,
 Νὰ ἐπιτρέψῃς τὸ σκῆπτρον τοῦ ἀδελφοῦ σου.
 Πολ. Ορκον νὰ κάμω, ν' ἀποδώσω ἐκεῖνο
 Οποῦ ἀκόμη δὲν ἔχω; Πρέπον είναι
 Σὺ νὰ ὀρκισθῆς νὰ μὴ τὸ δώσης πράττον,
 Εγὼ δ' ἔξης αὐτὸν νὰ σοὶ ἐπιτρέψω.
 Ε τεο. Τώρα, δὲν εἶσαι σὺ, πές το, σὺ ἐκεῖνο
 Ποῦ ἀιμίας φοβερίζεις εἰς τὰς Θήβας,
 Πυρκαϊὰν καὶ φόνους; Ποιος ἄλλος
 Δύναται, ἀν ὅχι Εσύ, νὰ ἐπιθαρσύνῃ
 Τοὺς ἀβεβαίους πολίτας, λυπημένους
 Μόνον καὶ μόνον διὰ τ' ἐσέ; — Απὸ Σένα
 Εξαρτῶνται μητέρες πυκραμέναι,
 Γέροντες ἀπὸ ἐσὲ κρέμονται δύοιως.
 Τρέμουσαι νύμφαι, καὶ τ' ἀθώα τὰ τέκνα
 Εγκείνουσιν (ἰδὲς) τὰς δεξιές των

Ικειτηρίους σ' Εσέ. — Τὶ πλεὸν ἀκόμη
Αργοπορεῖς; πολλὰ καλὰ τὸ βλέπεις
Οτι πάντες προσμένομεν εἰρήνην
Καὶ μόνον ἀπὸ Εσέ.

Πολ.

Λαεπὸν ἐτοῦτο

Ποῦ μοῦ προσφέρεις τώρα, εἶναι φιλίας
Αδελφικῆς τὸ ἐνέχυρον . . . καὶ πίσεως
Τῆς ἐδικῆς σου;

Ετεο.

Ναὶ, τὸ τῆς φιλίας

Ἐνέχυρον Ιερόν.

Πολ.

Αποτολμάεις

Νὰ τὸ ἐπιβεβαιώνῃς;

Ετεο.

Σὺ, νὰ ὑποψιάζῃς;

Πολ. Ιδοὺ λοιπὸν, λαμβάνω ἐκ τοῦ ἀδελφοῦ μους . . .

Ἐνα σκληρὸν ἐνέχυρον . . . θηριῶδες,

Οοῖον κι' ἔκαστου φρικτοτέρου μίσους,

Ἐνέχυρον φρικτότατον ὑπάρχει.

Μίσους παντοτεινοῦ ἀναμεταξύ μας,

Οποῦ μόνον 'σδ αἷμα καὶ τῶν δύω μας

Θέλει φανῆ ἐσβεσμένον. — Ιοκάση,

Αντιγόνη, Θηβαῖς, τοῦ Επεοκλέους.

Ιδοὺ ή πιστῆς Στὸ ποτήριον τοῦτο

Εἶναι φαρμάκι . . .

Ετεο.

Ω υποψία ἀχρεία! . . .

Α ψεύση!

Πολ.

Τὶ ἀγροικῶ! 'σδν ἀδελφόν σου

Τόσον σκληρὰν κατηγορίαν νὰ δώσῃς

Ακοιλμᾶς;

Πολ.

Ναὶ, ναὶ, τὸ ἀποτολμάω,

Καὶ σὲ, μῆτερ, ὁμνύω: θάνατος εἶναι

Ψὶς τὸ ποτήριον τοῦτο: οὐδὲ ματαίως.

Ορκίσομ' ἔγὼ, μῆτερ, 'σδ ὄνομά σου.

Φρικτὴ 'ναι, ναὶ, σκληρὴ κατηγορία

Αλλ' ἀληθῆς — ω Σὺ, θέλεις νὰ δεξῆς

Ψεύσην ἐμέ; Νὰ γενθῆς τὸ ποτήριον.

Σὺ τόλμησον ὁ πρώτος. Ιδοῦ, σέργω
Δεύτερος νὰ τὸ πιῶ καὶ νὰ ἀποθάνω
Μαζὴ μ' ἐσέ.

Ετεο. Διδότι νὰ προδότην πρέπει
Θάνκτος εἰς ἐσὲ, σὺ ἀποτολμάεις
Ενώπιον τῶν Θηβῶν, ἐμὲ νὰ ἐλέγγῃς
Ω; αἴτιον προδοσίας; Καὶ τὶ νομίζεις;
Απὸ ἄχρειαν ὑποψίαν διὰ νὰ σ' ἐκβάλλω,
Εἰς ἄχρειαν δοκιμὴν ἔγὼ νὰ κλίνω; . . .
Ύπαγε πλέον. Εσὺ ὑπεψίαν δὲν ἔχεις;
Κακὰ τὸ προσποιεῖσαι ἐπιδεξίως . . .
Εγὼ; γὰρ δυσκλεής ἀδελφοκτόνος; —
Θάνατον τὸν πρεπούμενον νὰ δώσω
Αν ἥθελα εἰς ἐσένα, ἀρά δὲν εἶσαι
Εἰς τὰς χεῖράς μου σύ; Διατὶ ἡ ἀπάτη
Ἐνθα δύναμις εἶναι; Εδὼ εἰς τὰς Θήβας
Ο Βασιλεὺς δὲν εἴμι καὶ ἔγὼ οὐκ εἰμί τώρα;
Ὑπήκοος μου σὺ, ποιεῖς ἡμποροῦσε
Εκ τῆς φρικτῆς ὄργης τοῦ σου Ηγεμόνος
Εσὲ νὰ ἀπολυτρώσῃ.

Πολ. Εκ τῆς ὄργης σου
Νὰ λυτρωθῇ τινάς, εὔκολον εἶναι:
Απὸ τὰς τρομερὰς ἐπιβουλάς σου,
Δὲν εἶναι εὔκολον πρᾶγμα. Υπήκοος σου,
Νά σὲ κάμω ἡμπορῶ νὰ τρέμης, μέσα
Εἰς τὰ βασίλειά σου, καὶ μαζὴ σου
Καὶ τοὺς ἄχρείους δίκους σου . . . ἀλλὰ, σὲ ἡξεύρω,
Τόλμην δὲν ἔχεις σὺ νὰ παροξύνῃς
Εἰς πόλεμον ἐμέ.

Ετεο. Επειδὴ πάλιν
Σὺ τὴν ὄργὴν ἀναλαμβάνεις, ὅλην
Τὴν ἰδικήν μου ἀναλαμβάνω ἔξισου.
Ο καθ' εἰς εἶναι μάρτυς, ὅτι εἰς τοῦτο
Σὺ μ' ἀναγκάζεις: — Λφες τὰς προφάσεις,
Καὶ τὸ θεβηλωμένο αὐτὸ ποτήριον

Πίψε ἀπὸ σὲ μακράν. Αἰώνιον μάχην
Θανατηφόρον μῆσος σσὺν ὡρκίσθης,
Πόλεμον τὸν αἰώνιον, καὶ τὸ μῆσος,
Θανατηφόρον ἐπομνύω σοι ἔξισου.

Ιοχ. — Αναβαλλ' ἔτι πρὸς ὅλιγον. — Δός μοι

Τὸ ποτήριον αὐτὸ, δός μου τὸ δῶρον
Κι' ἂς περιέχῃ θάνατον. Τὰ χεῖλη
Ἔγὼ εἰς αὐτὸ θέλω πλησιάσει πρώτη
Χωρὶς νὰ τρέμω. — Μακαρία θέλ' εἴμαι
Αν σημερα οἱ Θεοὶ, τὴν μακρυνήν μου
Θανάτου ἐπιθυμίαν εὐχαριστήσουν!

Θέλω ἐλευθερωθῆ τοιουτετράπως
Τέκνων σκληρῶν ἀπὸ τ' ἀνόσιον βλέμμα. —
Τῶν δύο σας μεταξὺ, βέβαια κρυμμένος
Είναι ὁ προδότης, ἀλλὰ ποιῶς τις εἶναι;
Οἱ ἐπουράνιοι Θεοὶ τὸ ηξεύρουν μόνον. —
Κραταιότατοι Δαιμόνες! Εἰς ταύτην
Τὴν ἀπαίσιον σιγμὴν καὶ φρικτοτάτην
Ολας μου τὰς εὐχὰς σ' ἐσάς προσφέρω:
Εἰς αὐτὸ τὸ ποτήριον εἰν' ή ἀλήθεια:
Ας γένη πλέον γνωστή: δός μου το: ἀς παύσῃ
Κάθε ὑποψία . . .

Πολ. Ποτὲ, ποτ' ὄχι.

Λυτ. Μῆτερ,

Τὶ ἀποτολμᾶς; ᾔχ! ἀδελφέ μου, κράτει
Δυνατὰ τὸ ποτῆρι — αὐτὸ ἵναι δῶρον
Ἐπεοκλέους. Τὶ κάμνεις; φεῦ μοι! πρῶτον
Ο Κρέων ἀς ζητηθῆ. Τὰ ἐγκληματ' ὅλα
Αὔτδες, αὐτὸς τὰ ηξεύρει: κείνος εἶναι
Υπευργὸς πρῶτος . . .

Ιοχ. Φεῦγ', ἄφες με, σιώπα.

Ας μένει ὁ Κρέων ὅπουναι, δὲν θὰ ηξεύρω,
Θάνατον μόνον πίθυμῶ . . . Καὶ τώρα
Εἰς τὴν ἐνὸς ὑμῶν τεταραγμένην
Οψιν . . . κ' εἰς τὴν σιωπὴν τὴν διεθρίαν

Τὸν θάνατόν μου ἀνάγνωσκω . . . χαῖρε,

Ιδοὺ πληροφορῶ σε.

Αντ.

Αἳ παῦσε. —

Πολ.

Εἰς μάτην

Απ' ἐμὲ ἐλπίζεις τὸ ποτήριον, μῆτερ . . .

Ετεο. Αλλ' ἔγώ, γὰρ τὸ θέλω ἀπὸ τ' ἐσέγα.

Δόξεμού το, τὸ θέλω. — Στὴν γῆν κάτω

Ρίπτω, ίδού, τὸ ποτῆρι: κάθε εἰρήνη

Εἴν' ἐνταυτῷ λυμένη μεταξύ μας. —

Τὰς δυσφῆμους αὐτὰς κατηγορίας,

Ψευδεῖς θέλω ἀποδείξει, εἰς τὸ πεδίον

Μ' αὐτό μου τὸ σπαθί.

Πολ.

Συνειθισμένος

Εἰς τὸ φαρμάκι ἔσù, κακὰ τὸ ξύφος

Θὰ μεταχειρισθῆς.

Ετεο.

Πολὺ διψάω

Διὰ τὸ αἷμά σου.

Πολ.

Πρῶτον τὸ ἐδικόν σου

Νὰ ἱκγύσῃς όμποροῦσες.

Ετε.

Αμα ωὶ δύο

Ζηλωτικῶς 'τὸ μισητόν μας κίμα

Νὰ βουτισθῶμεν 'τὸ πεδίον 'μποροῦμεν. —

Διαφορετικὸν ἄλλο ποτῆρι

Ἐκεῖ μᾶς περιμένει: Εκεῖσε δ' ἔνας

Τὸ αἷμα τοῦ ἀλλευνοῦ θέλει ἐκροφήσει.

Καὶ θέλομεν ὁμόσει σ' αὐτὸ ἐπάγω

Μετὰ θάνατον ἔτι, ἀνάμεσόν μας

Νὰ μισηθῶμεν.

Πολ.

Σὲ νὰ τιμωρήσω

Καὶ νὰ καταφρονήσω ἔγὼ ἐπομνύω.

Τοῦ μίσους μου, ἀ! ποτὲ δὲν ήξιώθης

Οὐδ' ἄξιος εἶπαι. Ο μισητὸς ὁ θρόνος

Μεμολυσμένος παρὰ σοῦ, θὰ πέσει

Μαζὶ μ' ἐσέ. Καθ' ἀνάμνησιν οὔτως

Ἄς ἡμποροῦσῃ ἐνταυτῷ νὰ ιξαλείψω

Τῆς μίσητῆς μας γενεᾶς! . . .

Επεο.

Α! τώρα

Είσαι ἀδελφός μου ἀληθινάς.

Ιοκ.

Οἰδίπου

Τώρ' εῖσθ' ἀληθῆ τέκνα, κ' ἐδικά μου. —

Ξανοίγω ἐγὼ εἰς ἔσσας, τὰς Εριννύας

Οποίας νυμφωγωγοὺς 'σὸν θάλαχμόν μου

Εἶχα ἐγὼ λάβειν ἀλλὰ τὸ ἀνόμημά μου

Ωραν τὴν ὥραν σεῖς εἰσθε πλησίον

Νὰ διαγνίσετε τέλος. Τὴν μοιχείαν,

Η ἀδελφοκτονία θὰ διαρθώσει. —

Διατὶ πλέον νὰ ἀναβαλλετε ὡς ἀνθρεῖοι;

Τὴν ὄργην σας, διατὶ κρατεῖτε ὁπίσω; . . .

Επεο. Τὴν διαταγὴν τῆς πεπρωμένης, μῆτερ,

Νὰ ἀκολουθοῦμεν εἴναι ἀνάγκη. Τέκνα

Τῆς ἀμφρτίας ἐσμέν. Εἰς οἵρας ἔρπουν

Μὲ τὸ αἷμα τὰ ἑγκλήματα. — Εως ὅτου

Εχεις ἐσὺ καιρὸν, φύγε ἀπ' ἐμένα,

Καὶ παρευθὺς, προτοῦ ἡ δεξιά μου . . .

Πολ. Καὶ τείναι αὐτῇ ἡ δεξιά σου;

Επεο.

Υπαγε, φεγγα

Καταφυγὴν εἰς τὸ πεδίον σου ζήτα:

Εκεῖ θάνατον, καὶ θέλω σοῦ φέρει.

Εὐγενῆς ἀμιλλα πρὸς τὴν μίμησιν τῶν Πατρόφων ἀριτῶν ἥδε-
λεν εἶσθαι καὶ ἡ ἀπὸ ξένων γλωσσῶν μεθερμήνευσις τῶν τραγῳ-
διῶν δόσας ἀλλοεθνεῖς ἑζύφανον ἐκ τῆς Ελληνικῆς Ιστορίας ἀγτλή-
σαντες τὴν ὑπόθεσιν. Δοκίμιον δὲ ἀποτελεῖται τοιαύτης ἰδόθη ἥδη ἡ
ἀνωτέρω μετάφρασις τῆς πρώτης Σκηνῆς τῆς τετάρτης Πράξεως
τοῦ Πολυνίκους τοῦ Αλφίρου.